

KIRSTIN ROZEMA

Samen spel

Kirstin Rozema

Samenspel

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020557770
ISBN e-book 9789020557787
NUR 344

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl
www.kirstinschrijft.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Hoofdstuk 1

Er zijn vreemde geluiden vanuit de benedenverdieping hoorbaar. Een gestommel, deuren die open- en dichtgaan. Kastdeurtjes die net te hard worden dichtgeklapt en zelfs gerammel van pannen. Dan een kreun en een woord dat ze niet in dit huis wil horen. Duidelijk te horen in een afgesloten kantoorruimte waar zelfs heel zachtjes een radio speelt.

Terwijl ze de laatste hand legt aan een offerte hoort Eline van de Poel dat ze geroepen wordt vanuit de keuken. Haar werk-kamer – haar kantoor, dat klinkt veel mooier – is precies boven de keuken en doordat de vloeren van hout zijn, hoort ze alles. Iemand is aan het rommelen in de keuken en ze hoort geluiden die haar niet bekend voorkomen. Dat heb je met oude huizen: die zijn een stuk meer gehorig. Dat wisten ze vanaf het moment dat ze het kochten. Maar gunst, wat heeft dit huis veel karakter. En wat wonen ze hier prettig. Nou, op de houten vloeren na dan. Maar dat hoort er ook weer bij. Een charmeoffensief, bedenkt ze glimlachend.

‘Mam, hebben wij dikke stiften? Of schoensmeer?’ hoort ze dan een van haar dochters vanaf de hal roepen. Het is Liv. De tweeling Victor en Julia is nog op school.

Ze wil Liv tot de orde roepen – geen onnodig lawaai terwijl zij aan het werk is – maar ze houdt zich in. Wanneer ze op het klokje op haar bureau kijkt, ziet ze dat het al ruim vier uur is geweest. Haar werktijd is voorbij. Allang zelfs. Klokslag halfvier stopt ze meestal met werken. Een tijdstip om te stoppen, zorgvuldig be-

dacht op het moment dat de kinderen naar de basisschool waren gegaan. Hun schooluren waren haar werkuren. Inmiddels zijn die tijden allang veranderd, maar ze heeft het maar zo gelaten. Geen van de kinderen zit meer op de basisschool. Iedereen heeft andere schooltijden en geen dag is hetzelfde. Behalve bij haar. Iedereen weet dat ze van halfnegen tot halfvier werkt. Waarom het ingewikkeld maken?

Ze had eigenlijk al beneden willen zijn, maar de offerte die ze aan het opstellen is, is lastiger dan ze in eerste instantie had gedacht. Het vergt meer rekenwerk dan normaal en ze willen deze order heel graag binnenhengelen. Dat zou een smak geld opleveren en bovendien is Henry dan een aantal weken achtereen bij hetzelfde bedrijf aan het werk. Een fijne aanloop naar het voorjaar en straks naar de zomervakantie. De weken die ze nu hebben zijn al zo rommelig. Vakantie hier, studiedag daar. Het einde van het schooljaar komt zo langzamerhand in zicht en dat geeft onrust in hun gezin. Iedereen gaat beter op een vast ritme.

‘Liv, sorry, maar ik ben nog heel even bezig. Ik kom zo beneden en dan help ik je, oké?’ roept ze nu ook zelf door het huis, in de hoop dat Liv het heeft gehoord.

Ze hoort vaag iets wat als ‘oké’ opgevat kan worden en daaruit concludeert ze dat het blijkbaar toch niet zo dringend was.

Ze probeert zich nog even goed te concentreren. Telkens wanneer ze denkt dat ze alles heeft genoteerd, bedenkt ze in gedachten hoe haar man Henry werkt. Waar hij op let en wat ze vooral niet mag vergeten te noteren. Zo werken ze al jaren. Tot volle tevredenheid van hen beiden.

Henry en zij hebben een klussenbedrijf en daar stoppen ze hart en ziel in. Te veel, merkt ze nu weer. Ze had beneden willen zitten op het moment dat Liv zou thuiskomen. Het gezellige moment, kopje thee met een koek erbij. Even bijkletsen, ditjes en datjes overleggen. Maar nu naar beneden gaan om dat alsnog

te doen is ook onzin. Liv is blijkbaar met iets bezig – wat dat dan ook zijn mag en waarvoor ze dan die spullen nodig heeft – en zij moet echt even deze berekening doorvoeren, anders is ze morgen niet alleen de draad kwijt, maar waarschijnlijk ook de mogelijke klant die erom vroeg.

Met net iets extra energie buigt ze zich nogmaals over de offerte en tot haar genoegen heeft ze tien minuten later alles op papier, berekend en al. Ze slaat de offerte digitaal op in het mapje dat ze daarvoor gemaakt heeft en print een exemplaar uit voor Henry, die alles liever op papier heeft. Dan verstuurt ze de offerte via de e-mail naar de aanvrager, met een nette brief erbij. Iets wat ze dagelijks doet, dus dat kost geen enkele moeite meer.

Dan sluit ze alles af en zorgt ervoor dat haar bureau netjes is voor morgen, wanneer ze weer verdergaat met waar ze nu is gebleven. Verwarming uit, het raam gaat op de ventilatiestand en daarna trekt ze de deur van haar kantoor achter zich dicht. *Same old, same old...* Op naar Liv en het raadsel van de schoensmeer. Een fijne afwisseling van haar toch wel wat saaie dag. Dat hoopt ze in ieder geval.

Wanneer ze beneden is, treft ze Liv onderuitgezakt aan op de bank. Liv haalt vliegensvlug haar voeten van de salontafel en Eline hoeft haar alleen maar aan te kijken. Schoenen op tafel is niet toegestaan, dat weten ze allemaal. In haar bijzijn doen ze het dan ook niet, maar achter haar rug om is die regel blijkbaar niet van toepassing. Waarschijnlijk omdat Henry het net zo goed gewoon doet, denkt ze. Maar daar wil ze zich nu niet druk over maken. Ze wil proberen de leuke moeder te zijn op het moment dat ze beneden komt en klaar is met haar werk.

‘Sorry dat ik nu pas beneden kom,’ begint ze het gesprek met de puber, die vooral veel aandacht voor haar telefoon heeft. ‘Ik was bezig met een mooie offerte. Als we die opdracht krijgen, kan ik de vakantie van deze zomer definitief plannen. Dit zou

er qua uitvoertijd net om hangen, wel of niet. Ik heb nog speling met het vakantiehuis dat we op het oog hebben. Een week eerder of later is geen probleem. En ik heb uiteraard rekening gehouden met school en met boeken ophalen en de examentrip van Julia en Victor.’

Er volgt slechts een ‘hm’ vanachter de telefoon en het feit dat Liv wel heel erg geconcentreerd bezig is, geeft Eline te denken.

‘Moeder aan Liv: heb je me gehoord?’ wil ze weten. Er volgt weer slechts een knikje, maar nu ziet Eline dat de wangen van haar dochter steeds roder worden. ‘Waarom had je die stiften eigenlijk nodig? Of die schoensmeer?’

‘Hoeft niet meer, het is al klaar,’ antwoordt haar dochter.

Net iets te snel en te nonchalant naar Elines smaak. Ze besluit zich vooralsnog van de domme te houden. ‘Waarvoor had je dat nodig dan?’

‘Ik zei toch dat het al klaar was!’ sneert de puber die in haar lieve dochter schuilt. Liv wordt nog roder en buigt snel haar hoofd en fluistert iets dat op ‘sorry’ moet lijken.

Kijk, betrapt, weet Eline. Ze recht haar rug. ‘Liv, je gaat me nu vertellen wat je uitgespookt hebt. Ik had direct in de gaten dat er iets aan de hand was. Woorden die ik niet wil horen in dit huis en helemaal niet van jou. En nu doe je raar. Je weet dat ik niet wil dat je loopt te roepen in de gang terwijl ik aan het werk ben en nu doe je ineens of er niks aan de hand is. Om niets, waar hebben we het over? Schoensmeer? Ja, natuurlijk hebben wij schoensmeer. Papa en ik zijn nog zo ouderwets dat we onze schoenen poetsen. En stiften liggen bij de tekenspullen in de keuken. Dat zijn de watervaste. Die andere hangen bij het whiteboard. Allemaal informatie die jij ook weet. Maar waar wil jij het voor gebruiken? Het is toch werkelijk niet nodig om hierover brutaal te gaan doen?’

Waar gaat dit over, vraagt ze zich af. Was dit ook gebeurd

wanneer ze gewoon op tijd beneden was geweest? Wanneer ze ietwat verward naar Liv kijkt, ziet ze tot haar schrik tranen over Livs wangen lopen.

‘Liv, wat is er?’ vraagt ze bezorgd en ze snapt er helemaal niets meer van als haar dochter begint te huilen. Over stiften en schoensmeer? Werkelijk? Schrik, maar ook een gevoel van onrust, onbehagen komt naar boven. Wat heeft dat lieve Livje uitgevreten? Hoe mis kan het zijn gegaan met die spullen?

‘Wil je het vertellen of laat je het me gewoon zien?’ stelt ze voor en Liv komt overeind, nadat ze haar wangen droog heeft geveegd. Ze loopt de kamer uit en blijft voor de keukendeur staan.

‘Beloof je me dat je niet heel erg boos wordt?’ vraagt Liv. ‘Ik betaal het terug. Van mijn zakgeld. En ik zal papa vragen of ik kan helpen met werk, zodat ik geld kan verdienen om het terug te betalen...’

Eline houdt haar hoofd iets scheef: wat voor iets verschrikkelijks heeft hier plaatsgevonden? Ze moet wel moeite doen om, ondanks de onheilstijding die net gebracht is, niet te gaan lachen. Liv, die haar zakgeld af gaat staan en zelfs een baantje wil nemen om de schade te vergoeden: dat betekent flinke paniek. Bij haar dochter dan. Ze kan zich niet voorstellen hoe erg het kan zijn. Het huis staat nog, er is geen brandweer onderweg en ook geen politie. Dus?

‘Nou, je weet toch dat we die voorstelling op school doen? Oude verhalen waarvan we een scène moeten spelen? Wij hebben *De tovenaars van Oz* gekozen. En ik ben Dorothy Gale, het meisje waarover het verhaal gaat,’ begint Liv voor ze de keukendeur opent.

Het begin Eline te dagen. Liv zit onder andere in de theaterklas op school. Ze doen een aantal producties per jaar en die van het voorjaar is oude musicals. Daar heeft Liv enthousiast over verteld, een paar weken geleden tijdens het eten. Dat ze een scène

toegewezen hebben gekregen die ze moeten naspelen. En dat ze zo veel mogelijk op het personage moeten lijken. Dorothy in de film heeft lang rood haar en dat heeft Liv ook. De blauwe overgooier mag ze lenen van een klasgenootje en de witte bloes heeft ze zelf. Plotseling snapt Eline het: Dorothy droeg in het stuk rode schoenen. Daar heeft ze nog over moeten lachen. Als moeder dan. Omdat Liv helemaal het type niet is om in een overgooier op het podium te gaan staan en bovendien heeft ze helemaal geen rode schoenen. De enige rode schoenen – en schoenen met rood – die ze in huis hebben zijn die van haarzelf. Speciale, twee paar. Een van die paren heeft een zogenaamde cosy zool. Het zijn schoenen die ze heeft bewaard uit de tijd dat ze op hoog niveau danste. Dan droeg ze tijdens de wedstrijden een prachtige dieprood met zwarte jurk en schoenen in diezelfde kleur. Rode met een zwarte hak voor op de dansvloer. Het andere paar, dat ze ook bij haar danskleding bewaart, is zwart van kleur en heeft, heel bijzonder als het geen neppers waren geweest, een rode zool en een knal-rode hak. Het zijn geen dansschoenen, maar ze danste er wel eens op. Beide paren hebben een heel hoge hak. Liv kan niet op hakken lopen. Zij, Eline, is degene die hakken draagt. In allerlei verschillende kleuren. Behalve in het rood, want ze heeft verder niets in haar kledingcollectie waarbij ze die zou kunnen dragen. Daarom heeft ze de schoenen ook allang niet meer aangehad. Eigenlijk zonde, maar dansen doen ze toch niet meer. Zover zij zich kan herinneren zien haar dansschoenen er echter nog best goed uit. Goed, de dieprode kleur is er een beetje af en de neus liet toen al iets los. Dat andere paar ziet er goed uit, maar de zool en de hak zijn erg rood. Vuurtorenrood, zou ze het nu noemen.

Vliegensvlug telt ze deze opsomming op en ze snapt plotseling waar de spullen voor nodig waren, die stiften en de schoensmeer.

‘Liv, zeg me niet dat je... je hebt niet mijn dansschoenen...? Nee toch zeker?’ vraagt Eline ontzet.

Ze opent met een ruk de deur en ziet de ravage die Liv heeft aangericht op het aanrecht. Daar staan twee paar schoenen waarvan één paar met hoge hakken en het andere paar is plat. Onnatuurlijk plat. Het rode paar is niet meer helemaal rood, maar schijnt wat zwartachtig door. Behalve de hak, die nog steeds glanzend zwart is. Het andere paar, dat zijn haar neppe Louboutins, de namaak-Pigalle Follies: een rode zool met een rode hak die, wanneer je richting de teen komt, steeds zwarter worden. Maar dit paar is nu hakloos; de hakken heeft Liv eraf gesloopt. Die schoenen zijn ook niet meer zo zwart bij de teen als ze oorspronkelijk waren, maar zien er wat vreemd en afgetrapt uit. Alsof Liv met een pannenspons heeft geprobeerd de zwarte lak weg te schuren, daar met rode stift overheen is gegaan en er vervolgens schoensmeer overheen heeft gesmeerd. Zwarte schoensmeer, in plaats van rode. Want rode schoensmeer: dat hebben ze niet. Ook haar rode dansschoenen hebben een soortgelijke behandeling ondergaan: ook daar is ze met een pannenspons overheen gegaan, maar blijkbaar nadat ze eerst met een stift had geprobeerd de donkere plekken op de schoenen ‘bij te werken’ en dat toch weer met rode stift heeft proberen te verdoezelen.

Elines mond zakt open. Moet ze boos worden? Ze probeert de dansschoenen niet te zien en concentreert zich op het andere paar. Toegegeven, het zijn nu ‘killerhakken’ geworden. Het rood schijnt nu iets door en eigenlijk is dat zelfs nog mooier dan hoe ze oorspronkelijk waren. Die schoenen zijn prima voor iemand met een volwassen figuur. De prijs, mochten ze echt zijn geweest, absoluut ook. Gelukkig, hijgt ze haast, is er wat dat betreft niets aan de hand. Deze schoenen hebben nog geen honderd gulden gekost – ja, ze komen uit de guldentijd. Destijds voor haar doen heel duur, maar bij verre niet de prijs die voor echte Louboutins betaald moeten worden. Wat heeft haar twaalfjarige dochter, die in de eerste klas van het voortgezet onderwijs zit en die net in

de pubertijd zit, in gedachten gehad? Zwarte schoensmeer? Hoe komt ze op het idee? Wat is ze van plan geweest? Liv voelt zich volwassen, maar ze ziet er nog zeker – gelukkig – niet zo uit. Tegenover haar staat een meisje dat heel goed weet dat ze heel dom bezig is geweest en bovendien de verkeerde kleur schoensmeer heeft gepakt. Eline ziet het potje op het aanrechtblad staan: de zwart met rode bovenkant met de loopvogel erop. En daaronder in witte letters staat ‘black’. Ze kan zich enigszins de verwarring van Liv voorstellen. Die doet eerst en denkt dan na. Een herkenbaar familietrekje. Maar niet handig. Zoals nu. Zwarte schoensmeer op rode schoenen smeren is niet slim. Vandaar dat ze natuurlijk de rode stift heeft geprobeerd. Of andersom. Wat ze ook heeft gedacht te bereiken. Hopeloos mislukt, dat is het enige wat nu zeker is.

Eline probeert, ondanks het feit dat de beide paren schoenen er nu echt afgetrapt uitzien, niet te lachen.

‘Sorry...’ mompelt Liv nogmaals. ‘Ik ga je terugbetalen.’

‘Beter ook, jongedame. Daar staat voor een klein kapitaal aan schoenen die nu verpest zijn. Hoe kom je op het idee om de hakken eraf te slopen. Hoe heb je dat eigenlijk gedaan?’ vraagt ze, maar tegelijk wil ze dat niet eens weten. Ze pakt een hak en de schoenen en ziet tot haar opluchting dat ze ‘netjes’ afgebroken zijn. Wellicht nog te repareren ook. Hoewel, waarom zou ze dat nog doen? Die schoenen gebruikte ze toch niet meer. Die andere, de niet meer zo rode met cosy zool, ook niet meer, maar die zien er alleen wat vreemd uit. Eline hapt weer naar adem om bij te komen van de schrik, maar ook een beetje om niet te lachen. Eerlijk is eerlijk: nu de schoenen wat zwartig doorschijnen, zien ze er prachtig uit. Dat heeft Liv goed gedaan. Maar jammer is het wel. Ze draait de neppers rond en kijkt Liv dan aan met een grijns om haar mond.

‘Heb je weleens gepast of dit jouw maat is? Volgens mij zijn

jouw voeten een stuk kleiner dan die van mij. Ik weet ook niet of je hier zo op kunt lopen. Zelfs niet voor heel even. Al zou je dat eigenlijk voor straf wel moeten doen. Dan weet je in ieder geval tijdens de hele voorstelling dat je niet zomaar de schoenen van je moeder kunt verpesten. En ja, je gaat van je zakgeld de reparatie van die hakken betalen. Na de voorstelling. Ik wil die hakken er weer onder hebben. En dat andere paar, ach... hoewel ik boos moet zijn, vind ik het ook wel iets hebben wat je gedaan hebt.'

'Ben je niet boos dan?' wil Liv weten en ze kijkt opgelucht naar haar moeder, die naar haar mening wel heel vreemd reageert.

'Tuurlijk ben ik boos. Je hebt zonder te vragen mijn dansschoenen gepakt, er schoensmeer en stift op gesmeerd. Toen heb je de hakken van het andere paar afgebroken en die laklaag compleet verprutst. Mijn dansschoenen vind ik eigenlijk nog wel het ergste: ook al dansen papa en ik niet meer: dit moet wel goedgeemaakt worden. Dit is nostalgie en misschien is het flauw, maar je hebt het bewust gedaan, dus dan mag je het ook weer goedmaken. Dus ja, daarom ben ik boos. Maar ik ben ook zo eerlijk om te zeggen dat het andere paar best mooi is geworden. Dus leg je geld maar klaar,' zegt Eline, terwijl ze voorzichtig aan de schoenen voelt om zeker te weten dat ze niet plakken. Ze pakt ze van het krantje waarop Liv ze heeft gezet om ze te poetsen – dat was tenminste wel een goede zet – en zet ze op de grond. De schoensmeer gaat terug in de kast. De stiften weer in de beker waarin ze stonden. Terwijl Liv vertelt wat het plan was met die schoenen – ze moet voor de voorstelling rode schoenen hebben om daarmee drie keer met haar hakken tegen elkaar te slaan – wil Eline de krant dichtvouwen en terug in de doos stoppen waarin ze het oud papier verzamelen. Tot haar oog op een groot artikel valt, recht voor haar neus.

Dansschool Harms bestaat 50 jaar en nodigt alle leden en oud-leden uit voor een spetterende reinie.

Plotseling is alles om haar heen vergeten en is ze meer dan dertig jaar terug in de tijd. Het begon met danslessen en o, wat een geweldige tijd was dat. Die reünie, daar moet ze bij zijn. Hoe dan ook!

Hoofdstuk 2

‘Mees, heb jij nou papa’s sneakers aan?’ Jacqueline Rummers staart vol verbazing naar de voeten van haar vijftienjarig zoon, die juist wanneer zij hem ziet het huis wil verlaten. Ze is net van plan om naar haar ‘kantoor’ te gaan: het kleinste slaapkamertje in het huis, waar ze werkt. Mees heeft zijn actie qua tijd verkeerd gepland. Hij is betrapt. Ze hoort nu de boze woorden al die ongetwijfeld zullen volgen als haar man Freddy erachter komt. Niet alleen dat Mees zijn schoenen draagt, maar dat hij die ook uit hun slaapkamer heeft gehaald. Uit zijn schoenenkast. Het is een ongeschreven regel in dit huis: ze dragen elkaars kleren niet. Die regel heeft Jacqueline zelf ingevoerd, nadat hun tweede zoon werd geboren. Een regel, waar ze nu spijt van heeft. Als haren op haar hoofd.

Vier kindjes vlak na elkaar. Het was een droom geweest van Freddy en Jacqueline. ‘We krijgen tropenjaren, maar je zult zien dat wanneer ze uit de luiers zijn, het alleen maar elke dag nog leuker gaat worden,’ had Jacqueline vol trots gezegd toen ze vijf maanden nadat ze van baby Coen was bevallen weer in verwachting was. Ook tussen Ruud en Mees zat niet veel tijd. Langer dan gepland, eigenlijk stiekem wel een opluchting, had Freddy gevonden, maar veertien maanden later was Mees geboren. En tien maanden daarna zag Joel het levenslicht.

Vier grote kerels hebben ze nu. Coen is achttien jaar oud, Ruud is bijna zeventien, Mees is vijftien en Joel is veertien. Ze hebben twee kinderen op het mbo en twee op het voortgezet onderwijs.

Ze zijn de vijftig gepasseerd maar het dansen zit er nog in!

De voormalige dansschool Harms organiseert een reünie voor oud-leden. Er worden herinneringen opgehaald, oude vriendschappen hervat en uiteraard komen de voetjes van de vloer. Een aantal stellen maken indruk met hun prachtige wals, die ze jaren geleden oefenden. Kathleen, de eigenaresse van de huidige dansschool in Almelo, vraagt hen of ze mee willen werken aan een campagne om gezonder leven en bewegen te promoten. Enthousiast stemmen de stellen in. Ze willen laten zien dat ze het nog in zich hebben. Dat ze fit genoeg kunnen worden om dit neer te zetten, al is het maar voor één keer.

Kirstin Rozema weet hoe ze de levens van alledaagse mensen op een boeiende, levendige manier op moet tekenen. Ook in *Samenspel* maken haar personages weer een mooie ontwikkeling door. Eerder verschenen van haar hand onder andere *Thuishaven* en *Toekomstnevel*.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 777 0 NUR 344

9 789020 557770 >

www.romanserie.nl